

## Kam slnko nemôže (Sirius a Júlia)

Jesenné slnko sa skláňalo k zemi a svojimi lúčmi hladilo tváre mladých ľudí stojacich neďaleko zámku týčiaceho sa na kopci. Ich pohľady boli upreté na hrad a jeho okolie. Každý z nich tu stál pohrúžený do vlastných spomienok.

„Bude to zvláštne, vedieť, že sa sem už nevrátime. Však, dvanásťorák?“ povedal nostalgicky čiernovlasý mladík, obklopený svojimi najlepšími priateľmi.

„Neber to tak tragicky, Sirius. Vďaka Brumbálovej ponuke zostane stará parta stále pokope.“ povzbudzoval ho svetlovlasý muž stojaci po jeho pravici. Ten, ktorý si predtým tak sťažoval a ktorého oslovili Sirius, si sťažka povzdychol. Vedel, že keď budú vo Fénixovom ráde, zostanú pohromade, ale už to nebude ako kedysi. James a Lilly sa dali konečne dohromady a čoskoro spoja svoje životy navždy. Remus sa utiahne do toho svojho brlohu a on, Sirius Black zostane opäť sám. Netešil sa na to, ale nedával na sebe poznať svoje sklamanie. Lenže jediná žena medzi nimi, Lilly Evansová, bola nesmierne vnímavá a povšimla si jeho zamyslený výraz. Položila mu ruku na rameno a s úsmevom povedala:

„Vieš, že u nás budeš vždy vítaný. Nech ťa ani nenapadne myslieť si opak.“

„Jasné, kamoško. Si ako môj brat. Myslíš, žeby sme to bez teba vydržali?“ uškrnul sa na neho ten, ktorý až doteraz mlčal. James Potter pozrel na kamaráta a v jeho hnedých očiach sa rozhoreli šibalské ohníčky.

„Dúfam, že už máš doma slávnostný habit.“ povedal.

„Čože? Načo? Myslel som, že...“ nechápal Sirius.

„Hádám mi za svedka nechceš ísť v tom starom?“ karhal ho James a s nadšením si vychutnával pohľad na Siriusov prekvapený výraz.

Odvtedy už ubehlo pár mesiacov od svadby Potterovcov a mladá dvojica sa tešila z radostného očakávania nového prírastku do rodiny. Sirius za tu dobu síce priateľov často navštevoval, no už to nebolo ako kedysi. Aspoň že ho Albus zamestnával v Ráde a on nemal čas premýšľať nad tým, že sa cíti osamelo. Práve teraz kráčal prašnou cestou v Priechnej ulivi a obzeral si výlohy rôznych obchodíkov. Opäť sa pohrúžil do spomienok, v ktorých s Jamesom obdivovali najnovšie modely metiel a sedeli o Floriána, ktorý ich hostil tou najlepšou zmrzlinou, akú kedy jedli. Taký bol zamyslený, že si nevšimol dievča, ktoré kráčalo oproti nemu a v rýchlosti, akou kráčal, do nej narazil silou až ju zrazil na zem.

„Au! Neviete dávať pozor?“ spýtala sa rozhorčene a on na chvíľu nevedel, čo povedať na svoju obhajobu. Keď však spoznal osobu, čo sa pred ním váľala v prachu, usadil sa mu na tvári šibalský úsmev.

„Zase pohrúžená do tých svojich románov, Stanfordová?“ spýtal sa a pomohol jej vstať.

„Čo si to... Sirius?“ spýtala sa užasnuto a chvatne zbierala papiere, čo jej vypadli, zo zeme. „Ja... nie... vlastne...“ jachtala zaskočená.

„Rád ťa vidím, Júlia.“ usmial sa na ňu a podal jej zvyšok papierov, avšak predtým na ne vrhol letmý pohľad. Boli to akési rukou popísané zvitky pergamenu a on spoznal jej písmo.

„Hádám len nepíšeš jeden z tých brakov?“ spýtal sa so záujmom a hoci to tak nemyslel, pochopila jeho poznámku ako urážku.

„Aj keby áno, čo ťa do toho? Nikdy si nechápal moje zaujatie pre literatúru.“ povedala a hrdo zdvihla bradu, keď mu pozerala do očí. Má krásne oči, pomyslel si a v duchu si vybavil tých pár spoločných chvíľ, ktoré strávili osamote v Nebelvírskej spoločenskej miestnosti. Páčila sa mu odkedy ju spoznal, ale na rozdiel od Jamesa nikdy nenašiel odvahu jej to povedať priamo. Väčšinou sa to vždy zvrhlo k tomu, že ju nechtiac urazil, pretože ona vždy chodila s nosom v nejakej knižke a keď sa jej spýtal, čo číta, začala mu objasňovať obsah akejsi presladenej romance. To bolo asi prvýkrát, kedy povedal niečo nelichotivé na adresu jej obľúbenej autorky a odvtedy sa na neho nahnevala vždy, keď sa pokúsil nejakým spôsobom to odčiniť. No, niet divu, keď sa uchýlil k poznámkam typu: „Chápem, že sa to niekomu môže páčiť, ale každý inteligentný človek by to rovno spálil“, alebo „Júlia, prečítaj si konečne niečo normálne, zo života...“ Krucinál, ako mohol niekedy povedať niečo také hlúpe? A teraz to rozhodne nebolo o nič lepšie, pomyslel si a rukou si nervózne prehrabol vlasy.

„Prepáč, nemyslel som to tak. Ty vážne niečo píšeš?“ spýtal sa a jeho hlas prezrádzal skutočný záujem.

„No, dačo skúšam.“ priznala nesmelú a jej líca zalial rumenec. Aká je len krásna, keď sa červená, pomyslel si opäť Sirius a v duchu si nadával, že je zbabelec. Lenže, ona je predsa inteligentná, krásna, milá a vtipná a on... idiot, ktorý ju stále len urážal. Bolo by to nanajvýš trúfalé pokúsiť sa ju získať. Čo by už len dievča ako ona mohlo vidieť na niekom

ako on.

„To... to je fajn.“ povedal neisto a poobzeral sa po okolí, kam by mohol zaliezt' a prepadnúť sa pod zem. „Ja... budem už musieť ísť... tak... rád som t'a videl.“ povedal a rýchlym krokom zamieril k jednému z obchodov so športovými potrebami.

Júlia Stanfordová za ním ešte dlho hľadela s plachou túžbou v srdci. Prečo len musí byť taký namyslený? Prečo nikdy nevidel ju ako osobu, ale ako tú, čo číta ten hlúpy literárny brak? Akoby niekto ako Jane Austenová dokázal napísať niečo ako brak. Kým spolu chodili do školy, bolo pre ňu veľmi ťažké znášať jeho posmech v tomto smere. Nie že by ju zosmiešňoval na každom kroku, ved' sa k nej správal vcelku normálne, ale vždy keď osameli... zahlásil takú fenomenálnu blbosť, že to bolelo.

Keď dokončili školu a každý z nich viedol svoje kroky iným smerom, bolo to pre ňu akýmsi vykúpením. Myslela si totiž, že keď ho už nikdy neuvidí, zabudne. Lenže... nešlo to. Jeho prízrak ju prenasledoval každý deň a keď dnes do nej vrazil...ešte že si neprečítal, čo je na tých pergamenoch. Keby vedel, že píše svoj vlastný román a on je jeho hlavnou postavou... ach Merlin, prepadla by sa od hanby.

Od ich posledného stretnutia v Priečnej ulici ubehlo už dosť času a ona doma premýšľala nad tým, čo urobiť s tým románom, ktorý práve dopísala. Zdalo sa jej to také detinské a ... zjavne ju trápilo, čo by povedal na to, keby to zistil. Odložila do zásuvky pracovného stola hrubé dosky, ktoré skrývali jej tajomstvo a šla sa prejsť. Nech sa všemožne snažila, nedokázala ho vypudiť zo svojej mysle a tobôž zo svojho srdca.

Nohy ju viedli samy, nevedno kam. Až sa ocitla neďaleko miesta, kde sa ozval výbuch, ktorý konečne pret' al reťaz myšlienok na Siriusa Blacka. S prútikom v ruke bežala smerom odkiaľ sa to ozývalo a strnulo zostala stáť v tieni starého domu, keď uvidela niekoľko desiatok bystrozorov, ktorí obkľúčili Siriusa a snažili sa ho zneškodniť. Vlastne im to nedalo až takú prácu, pretože sa vôbec nebránil. Okrem kriku k jej ušiam dol' ahol jeho takmer šialený smiech, ktorý jej prešiel až do morku kostí.

„To nie je možné. To nemôžu urobiť.“ hovorila potichu sama pre seba a so slzami v očiach sledovala, ako odvádzali do Azkabanu jedinou osobu, ktorú kedy milovala. Áno, milovala Siriusa Blacka, no nikdy nenašla dosť odvahy, aby mu to povedala. Až keď roztrasená prišla domov, dozvedela sa z novín, ktoré už niekoľko dní ležali na podokenici, kde ich nechala jej sova, že Sirius Black je zodpovedný za smrť svojich najlepších priateľov a za tento zločin ho odsúdili na doživotie v Azkabane.

Nevníkala slzy, ktoré sa jej kotúľali po lícach, nepočula ston, ktorý jej unikol zo zovretého hrdla. Pred očami mala nerozlučnú partiu: Potter, Black, Pettigrew a Lupin a ona odmietala pripustiť, že Sirius je zradcom. Odporovalo to logike a hlavne, odmietalo to jej srdce.

Hoci sa to tak nemuselo javiť, bola Júlia veľmi sebavedomá a trochu tvrdohlavá. V čase, keď Siriusovi priatelia odmietali o ňom hovoriť, pretože uverili, že bol zradcom, ona ako jediná verila v jeho nevinu. Bola rozhodnutá zistiť pravdu a konečne niečo urobiť pre svoju lásku, ktorej sa nemienila len tak ľahko vzdať. Nie vo chvíli, keď si uvedomila, ako veľmi ho potrebuje.

Obišla všetkých bývalých spolužiakov, vrátane Remusa Lupina, ktorý jej keď počul, že chce hovoriť o Siriusovi, doslova zabuchol dvere pred nosom. Skúšala zájsť aj za Brumbálom a ostatnými učiteľmi, aby zistila o Blackovi viac, než vedela ona sama. Lenže všetci na ňu pozerali ako na blázna, keď počuli, že sa rozhodla napísať jeho životopis.

„Neplytvajte svojim talentom zbytočne.“ poradila jej profesorka McGonagallová, ktorá sa správala rovnako ako ostatní. Neostávalo jej teda iné, než...

Stála pred bránami Azkabanu a telom jej prebehol mráz, keď ju jeden zo strážcov viedol popri celách, ktoré strážili mozkomori. Došli do najtemnejšej časti pevnosti a pred ňou sa otvorili dvere do tmavej cely. Opatrne vošla dnu a zdesene sledovala ľudské telo krčiac sa v rohu miestnosti v očakávaní toho, čo nevyhnutne muselo prísť. Srdce jej krvácalo, keď ho takto videla a viac než čokoľvek v tejto chvíli túžila zovrieť ho vo svojom náručí.

„Sirius.“ zašepkala, no jej hlas sa k nej niesol ako ozvena odrazená od kamenných stien. Nevedela, či sa jej to len zdalo, alebo sa skutočne pohol, no podišla bližšie a opäť ho oslovila. Jeho prázdne oči pozreli jej smerom.

„Ty?“ spýtal sa duto a keď si bol istý, že tam s ňou nie je žiaden mozkomor, posunul sa trochu k nej.

„Čo ti to len urobili?“ spýtala sa žalostne a nezbajúc na to, že je podlaha v cele špinavá, kľakla si k nemu a odhrnula mu špinavé a krvou zlepené vlasy z čela.

„Čo tu robíš, Júlia?“ spýtal sa.

„Musela som ťa vidieť. Neverím tomu, čo o tebe hovoria. Chcem ti nejako pomôcť.“ vravela náhlivo a len ťažko premáhala slzy.

„Nestojím o ľútosť.“ povedal rozhodne a otočil svoju tvár tak, aby jej nemusel pozrieť do očí.

Júlia vedela, že nemá čo stratiť. Možno je to naposledy, čo ho vidí. Nemohla d'alej mlčať.

„Nie je to ľútosť, čo ma sem privádza. Ja... milujem ťa, Sirius. Urobím všetko preto, aby som ťa odtiaľto dostala. Ty ma možno nemôžeš ani vystáť, ale ja...“ jej d'alšie slová boli umlčané bozkom. Bozkom tak naliehavým, akoby to bolo to jediné, čo ho ešte udrží pri živote.

„Mlč. Už nič nehovor.“ povedal, keď sa od seba konečne odtrhli. „Nikdy som nenašiel odvahu ti to povedať, no jediné, čo ma tu ešte drží pri zmysloch si ty. Stále som dúfal, že by som ťa ešte raz mohol uvidieť a ...Ja som to neurobil. Veríš mi, však? Nemohol by som ich zradiť, boli mi všetkým. To Peter, to on ...“ hovoril zastretým hlasom.

„Sirius, to zvládneme. Ja ti verím a vykričím to hoc aj do celého sveta. Vydrž, láska moja. Dostanem ťa odtiaľto a budeme spolu.“ tíšila ho, keď v jej náručí plakal ako dieťa, zlomený všetkým, čo sa stalo.

„Chod' už. Nestojím ti za to. Nájdí si niekoho lepšieho a buď s ním šťastná.“ vyháňal ju, keď sa konečne trochu upokojil.

„Teraz keď viem, že moju lásku opätuješ, nemohla by som byť šťastná s nikým. S nikým okrem teba. Nevzdávaj to, Sirius. Ak nie kvôli sebe samému, tak aspoň kvôli mne, prosím.“ žiadala ho a ich pohľady sa stretli. Našla v nich to, čo tak veľmi chcela. Tichý súhlas. Ich bozk na rozlúčku bol posledným na dlhé roky, ktoré ich oddelili.

Júlia napísala životopis Siriusa Blacka, v ktorom odhalila skutočného zradcu, no každý odmietal vydať ho a tak d'alšie hrubé dosky putovali do zásuvky v pracovnom stole. Nech sa akokoľvek snažila, nepodarilo sa jej dosiahnuť spravodlivosť a už nikdy viac ju za ním nepustili, keď ho chcela vidieť. Jej listy, ktoré mu posielala sa vracali späť, no ona sa nevzdávala a vytrvalo čakala na deň, kedy sa konečne stretnú a potom ich už nič nerozdelí. Kým žil, žila aj jej nádej, že raz budú spolu šťastní.

Viac než bedlivo sledovala svoje okolie najmä v dobe, keď sa Siriusovi podarilo z Azkabanu utiecť. Každú noc pozerala z okna a dúfala, že zaklope na jej dvere, že ju zovrie v náručí a už nikdy ju nenechá samu. Všetko márne.

Až v jednu noc... Dva dni potom, čo sa Harrymu Potterovi a Siriusovi Blackovi podarilo chytiť Petra Pettigreva, ktorý celých 12 rokov žil premenený na potkana a odovzdať ho spravodlivosti, bolo meno Siriusa Blacka očistené a on bol voľný.

Ozvalo sa tiché klopanie na dvere jej malého domčeku. Srdce jej divoko búšilo, keď otvárala, no jediné čo našla, bol akýsi zdrap papiera na ňom kostrbatým písmom nejaké slová.

Bol som sám uprostred temnoty

a zrazu bola si tam ty...

Ty prišla si a verila,

že nehľadáš na netvora.

Ty prišla si a verila,

v lásku čo v srdci vyviera.

Tá láska aj v mojom srdci tlie,

a ani smrť ju nepoprie.

Ty jediným si svetlom v tme,

v tme, kam ani slnko nemôže.

Júlia hľadela na pokrčený pergamen vo svojich rukách a z očí jej stekali slzy.

„Napísal som ju v ten deň, keď si za mnou prišla. Nikdy som nedokázal napísať dobrú esej, a už vôbec nie báseň, ale...“ povedal ten, ktorý vykročil z tmy a konečne sa jej ukázal.

„Bol som idiot, keď som čakal tak dlho, aby som ti to povedal, ale ... milujem ťa viac než svoj život a ak ešte nie je neskoro...“ nechal zvyšok vety visieť vo vzduchu. Júlia však viac nepotrebovala. Po dlhých rokoch sa na jej tvári objavil šťastný úsmev a jej radosť nebrala konca. Vrhla sa mu okolo krku a nechcela ho pustiť, akoby sa bála, že toto všetko sa jej len sníva a ona sa zobudí zase sama s bolesťou v srdci.

Lenže v ten večer nielen že nezaspávala sama, ale ráno sa konečne prebúdzala v náručí muža, ktorého nadovšetko milovala.